

ΗΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ενδέκατος Συνδρομή ἑτήσια : Ἐν Ἀθήναις, φρ. 10, ἐν ταῖς Ἱεραιαῖς φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους καὶ εἰνε ἑτήσιαι.—Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὀδὸς Σταδίου, 6

12 Ἀπριλοῦ 1881

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ

[Μυθιστορία Ι. Ρουφφίνη.—Μετάφρ. Ἀγγέλου Βλάχου].
Συνίξις· ἰδί σελ. 209.

Ἐνῶ δὲ Γιάννης, ἀνέτως λικνιζόμενος ἐν τῇ ἀμάξῃ τοῦ κυρίου του, ὑποκρίνεται τὸν βαρωνέτον καὶ προσθλῆπει ὑπερῆρᾶνως τοὺς πεζοὺς διαβάτας, ὑπολαμβάνοντας αὐτὸν μεγιστᾶνα καὶ ἀποκαλυπτομένους εἰς χαιρετισμόν του· ἐνῶ δὲ Σίρ Ἰωάννης μετρεῖ τὰς παρερχομένας ὥρας καὶ ἀπογεύεται οὕτως εἰπεῖν ἐκ τῶν προτέρων τῆς ἐκδικήσεώς του—καρποῦ τοσοῦτον γλυκύος ἐν τῇ φαντασίᾳ καὶ τοσοῦτον πικροῦ ἐν τῇ πραγματικότητι,—ὁ ἱατρὸς Ἀντώνιος ἀναμένει μετὰ κεκρυμμένης ἀνησυχίας τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πρῶνιης ἀφαιμάξεως. Ἐπανήλθεν ἤδη τετράκις ἐν διαστήματι ὀλίγων ὥρων, καὶ ἡ μὲν Χούτσινς τῷ λέγει αὐτὸς δὲ ἀκούει μετὰ μεγάλης του εὐχαριστήσεως τὴν αὐτὴν πάντοτε ἀπάντησιν :

— Ἡ Μίς Δάβεν εἶνε ἡσυχος καὶ φαίνεται ὅτι κοιμάται.

Ἐπειδὴ δὲ εἶνε ἀπολύτως ἀπηγορευμένη ἡ εἴσοδος εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς ἀσθενοῦς, ἵνα μὴ ταραχθῇ ἢ τοσοῦτον ποθητὴ καὶ τοσοῦτον ἀναγκαίᾳ ἀνάπαυσις της, ἡ Χούτσινς, ἥτις φυλάττει τὴν κυρίαν της διὰ τῆς μεταξὺ τῶν δύο δωματίων ἀνοικτῆς θύρας, φέρει που καὶ που τὴν αὐτὴν εἰδήσιν εἰς τὸν Σίρ Ἰωάννην, ἀεροποδῆτι βαδίζουσα. Ἡ οὐκία, χάρις εἰς τὴν μέριμναν τῆς Ῥόζας καὶ τῆς θυγατρὸς της, εἶνε τοσοῦτον ἡσυχος ὥστε θὰ ὑπελάμβανεν εἰς αὐτὴν ὅλους ἀκατοίκητον. Οἱ ἀπὸ τῆς Βορδιγέρας κυριακοὶ θαμῶνες τοῦ Πανδοχείου ἀπεπέμφθησαν ἀνεन्दῶτως. Περὶ τὴν ἐσπέραν ἡ Λουκία καλεῖ τὴν θαλαμηπόλον της καὶ τὴν ἐρωτᾷ ἂν ἦλθεν ὁ ἱατρὸς. Οὗτος δὲ, ὅστις ἀναμένει ἀπὸ μιᾶς ἡδὴ ὥρας, καθήμενος εἰς τὸν ἐξώστην, προσέρχεται ἀμέσως, καὶ μανθάνει ὅτι ἡ Λουκία αἰσθάνεται ἑαυτὴν πολὺ καλλίτερα καὶ νομίζει μάλιστα ὅτι ἐκοιμήθη. Ὁ Ἀντώνιος ἐξετάζει τὸν σφυγμόν της, τὴν παρακαλεῖ νὰ μὴ ὀμιλήσῃ, προσφέρει αὐτῇ πραϋντικόν τι ποτὸν, καὶ τῇ εὐχεται καλὴν νύκτα. Οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν, ὅτι ἡ ἔγκαιρος ἀφαιμάξις διέλυσε τὴν τὴν ἐπιπλοκὴν ἣν ἐφοβείτο. Ἡ μορφή του ἐμφαίνει, ὅτι τὸ πνεῦμά του ἀπηλλάγη βάρους μεγάλου. Ἐπιστρέφει οἴκαδε μὲ πολὺ ἐλαφρότερον τὸ βῆμα ἢ τὴν πρῶτην, καὶ ἄδει ὑποτονθορύζων ἐνῶ βαδίζει.

Ἡ Λουκία ἐκοιμήθη, καὶ ἐκοιμήθη βαθέως· ἐξύπνησε δὲ μόλις τὴν δεκάτην πρῶνιην ὥραν τῆς ἐπαύριον, καὶ ἀναπαυθεῖσα ἐντελῶς, ἤσθάνετο ἑαυτὴν ὅπως ἀλλοίαν.

— Ἥραξις νὰ ὑποθέτω ὅτι μ' ἐβαρύνθητε, εἶπε φαιδρῶς ὁ Ἀντώνιος, εἰσερχόμενος κατόπιν τῆς μίς Χούτσινς· ἦλθον δις σήμερον τὸ πρῶτ', καὶ ἦρα πάντοτε κλεισμένας τὰς θύρας.

— Ἐκοιμήθην πολὺ, ἀλήθεια, εἶπεν ἡ μίς Δάβεν συγκεχυμένη.

— Τόσον τὸ καλλίτερον, ἀπήντησεν ὁ ἱατρὸς· ἐκερδίσατε ὅτι εἶχατε χάτσι. Καὶ πῶς εἶσθε ; Ἡ μορφή σας λέγει πολλὰ εὐχάριστα πράγματα.

— Καὶ τί λέγει ; ἠρώτησεν ἡ Λουκία· εἰπέτε, νὰ ἰδοῦμεν ἂν λέγει ἀλήθειαν.

— Λέγει, ὑπέλαβεν ὁ Ἀντώνιος, πρῶτον μὲν, ὅτι δὲν ἔχετε πλέον πυρετὸν, δεύτερον δὲ, ὅτι ἔχετε ὄρεξιν νὰ προγευματίσετε. Ἐμάντευσα ;

— Ὡς Δανιὴλ, ἀπήντησεν ἡ Λουκία μειδιῶσα. Τῇ ἀληθείᾳ πολὺ ἐπεθύμουν αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἕνα φυλάξι καὶ ὀλίγον νωπὸν βοῦτυρον.

— Χρ! εἶπεν ὁ ἱατρὸς, ὅσον διὰ τὸ τσάι, ἔγινεν οἰκονομία. Ἥμην τόσον βέβαιος ὅτι κάποια ἀγγλὶς κυρία θὰ ἐπεθύμει τὸ τσάι της, ὥστε, κυττάξετε, ἐπῆρα ὀλίγον μαζὺ μου.

— Τί καλὸς ποῦ εἶσθε ! εἶπεν ἡ Λουκία. Σεῖς, ὡς ἰταλὸς, δὲν θὰ ἐγκρίνετε βέβαια τὸ τσάι ; ἠρώτησε θέλουσα κάπως νὰ τὸν πειραξῇ.

— Τοῦναντίον, εἶμαι θιασώτης του μάλιστα, καὶ πίνω πάντοτε τὸ πρῶτ'. Ὡς πρὸς τὸ βοῦτυρον ὅμως, ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα. Νομίζω ὅτι καὶ μὲ χρυσάφι ἂν τὸ ζυγίσωμεν, θὰ εἶνε ἀδύνατον νὰ σᾶς εὐρωμεν εἰς αὐτὰ τὰ μέρη.

— Πῶς ; ἠρώτησεν ἡ μίς Δάβεν, δὲν τρώγουν ἐδῶ βοῦτυρον ; ἡ ἐνοσεῖτε, ὅτι δὲν ἤξέρουν νὰ τὸ κατασκευάσουν.

— Ὅχι δὲ, δὲν εἶνε τόσον ὀπίσω οἱ ἄνθρωποι, ὑπέλαβεν ὁ ἰταλός. Ἀλλὰ θὰ σᾶς ἐξηγήσω τὸ πρᾶγμα μετ' ὀλίγον. Τώρα, ἐπειδὴ εἶσθε χαριτωμένη ἀσθενής, ἡ ὁποία μοῦ κάμνετε τιμὴν μάλιστα θὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς ἀνταμείψω, καὶ θὰ σᾶς κάμω βοῦτυρον ἐγὼ ὁ ἴδιος.

— Πῶς ; ἀνερώνησεν ἡ Λουκία, σεῖς νὰ κάμετε βοῦτυρον ;

— Τώρα θὰ ἰδῆτε, ἀπήντησε, γελῶν πρὸς τὴν ἑαπληξίαν της.

Καὶ ἐξεληθὼν ἐπέστρεψε μετὰ μικρὸν φέρον με-

πῆντησε λοιπὸν μετὰ προσποιητῆς τινος ἀδιαφορίας :

— Κάμε ὅπως θέλεις, κόρη μου, μολονότι, τῇ ἀλθειᾷ, δὲν τοῦ ὀφείλομεν καὶ πολλὴν εὐγνωμοσύνην ὅτι μᾶς ἄφησε ζωντανούς· ἀλλὰ τέλος πάντων αὐτὸ δὲν εἶνε λόγος νὰ ὑποφέρῃ ἡ μητέρα του. Στείλε τὰ χρήματα εἰς τὴν πτωχὴν γραίαν, ἡ ὁποία βεβαίως εἶνε ἀξιολύπητος, ὅτι ἔχει τόσον τρελλὸν υἱόν.

— Νομίζω, πατέρα, ὅτι καλὸν θὰ εἶνε νὰ ὀμιλήσω τοῦ ἱατροῦ, ὁ ὁποῖος θὰ μᾶς εἶπῃ τί εἶνε τὸ καλλίτερον.

— Ὅπως θέλης, κόρη μου, ἀπήντησεν ὁ Σίρ Ἰωάννης.

Ἰν' ἀλλάξῃ δὲ ὀμιλίαν, παρετήρησε πόσον ωραία ἦτο ἡ ἡμέρα.

— Ἀλήθεια! εἶπεν ἡ Λουκία· ἡ ἀτμοσφαῖρα εἶνε τόσον γλυκεῖα. Δὲν πηγαίνεις ὀλίγον νὰ περιπατήσης, πατέρα; Ἢ σοῦ κάμη καλόν.

— Τὸ συλλογίζομαι, ἀλλὰ θὰ πλῆξῃς μόνη. Θέλεις νὰ σοῦ ἀναγνώσῃ τίποτε ἡ Χούτσινς κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου;

— Ἡρώτησα τὸν ἱατρὸν ἂν πρέπει, καὶ μοῦ εἶπεν, ὅτι δὲν εἶνε ἀκόμη καιρός.

— Ὁ ἱατρός σου Ἀντώνιος, ἀγαπητῇ μου, εἶπε δυσθύμως ὁ Σίρ Ἰωάννης, εἶνε φοβερὰ ἀργός.

— Ἐσύρεις τὴν ἰταλικὴν παροιμίαν: Chi va piano, chi va sano, chi va sano va lontano¹ ἀπήντησε φαιδρῶς ἡ μὲς Δάβεν. Δὲν πειράζει· ἐγὼ θὰ σκέπτομαι. Πήγαινε, πατέρα, καὶ καλὸν περίπατον.

Ἡ θάλασσα, ὁ ἥλιος, τὰ βουνὰ, πάντα κύκλω προσημεϊδίων καὶ αὖρα μαλακῆ ἐμεστρίαζε τοῦ ἡλίου τὸν καύσωνα. Ἀεριζόμενος οὕτως εἶπεν ὑπὸ τοῦ καθαροῦ ἐκείνου ἀέρος, ὁ Σίρ Ἰωάννης ἠκολούθει ἡσυχῶς τὴν ὁδὸν τῆς Βορδιγέρας. Αἰσθημα φυσικῆς τινος εὐεξίας τὸν κατείχε, καὶ πᾶσά του ἀγαθὴ διαθέσις εἶχεν ἀφυπνισθῆ. Τόσον ἐλαφρὰ ἦτο ἡ καρδιά του, ὥστε ἂν τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸν ἠρώτα τις, ποίαν ἀφορμὴν δυσαρσεσκείας εἶχε κατὰ τοῦ ἱατροῦ Ἀντωνίου, πολὺ θὰ ἐδυσκολεύετο νὰ τὸ εἶπῃ. Δυνάμεθα μάλιστα νὰ διαβεβαιώσωμεν, ὅτι ἐπῆλθε στιγμὴ τις, καθ' ἣν ὁ βαρωνέτος ἐπεθύμησεν εἰλικρινῶς νὰ μὴ εἶχεν ἀποστείλει τὸν Γιάννην εἰς Νίκαιαν ἢ νὰ τὸν ἔβλεπε ἂν ἐπιστρέφοντα μόνον.

Ἄλλ' ἡ καλὴ αὐτῇ διαθέσις ὀλίγον μόνον διήρκεσεν. Ἐπειδὴ ὁ Σίρ Ἰωάννης ἦτο λίαν ὑπερήφανος, ἦτο καὶ λίαν εὐαίσθητος πρὸς οἰανδήποτε, καὶ τὴν ἐλαχίστην ἔτι, δυσάρεστον ἐξωτερικὴν ἐπίδρασιν. Ἡ ἐπίδρασις δὲ αὕτη ἐξεδηλώθη τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὑπὸ τὴν φαιδρὰν καὶ ἀνυπόκριτον μορφήν ῥωμαλέου χωρικοῦ.

Ὁ βαρωνέτος εἶχεν ἤδη ἀπαντήσῃ πολλοὺς χωρικοὺς, οἵτινες ἐχαίρετισαν αὐτὸν παρερχόμε-

1. Ἀνάλογος τῇ ἑλληνικῇ: Ἀ γ ἄ λ ι α ἄ γ ἄ λ ι α γ ἴ ν ε τ α ι ἢ ἄ γ ο υ ρ ῖ δ α μ ἔ λ ι ο . Σ τ. Μ.

νοι, ἐκπληροῦντες ὀπωσδήποτε τὸ καθήκον των —κατὰ τὰς ἰδέας τοῦ Σίρ Ἰωάννου. Ἡ εἶδησις τοῦ συμβάντος εἰς τὸν ἄγγλον εὐπατρίδην καὶ τὴν θυγατέρα του δυστυχήματος, ἡ ὑπὸ τῆς Ρόζας καὶ τῆς Σπεράντσας γενομένη περιγραφή τῆς ἐξαισίου καλλονῆς καὶ πραότητος τῆς Λουκίας, εἶχον διαδοθῆ καθ' ὅλα τὰ περίχωρα καὶ εἶχον φυσικῶς παραγάγει μεγίστην ὑπὲρ τῶν ξένων συμπάθειαν.

Τὸ αἶσθημα δὲ τοῦτο εἶχον ἐκδηλώσει τὴν προεὶν ἐκείνην οἱ ἀγαθοὶ χωρικοὶ ἀποκαλυπτόμενοι, ὡς προείπομεν, πρὸ τοῦ Σίρ Ἰωάννου. Ἄλλ' ὁ χονδρὸς γεωργὸς περὶ οὗ ὁ λόγος δὲν ἔκρινε πρέπον ν' ἀρκεσθῆ εἰς τὴν σωτηριὰν αὐτὴν ἐκδήλωσιν. Ἐπλησίασε τὸν βαρωνέτον καὶ τῷ ἀπέτεινε φράσεις τινάς, ἃς ἐπέρανε δι' ἀποπείρας χειραψίαις—οἰκειότητος, ἣν ἐδέδελύσετο ὁ Σίρ Ἰωάννης καὶ κατ' αὐτάς ἔτι τὰς ἐν Ἀγγλίᾳ ἐκλογάς, πολὺ δὲ περισσώτερον, ἐννοεῖται, ἀπέκρουεν ἐπὶ δημοσίας ὁδοῦ ἐν Ἰταλίᾳ.

Ὁ χωρικός, οὗτινος ἡ συμπάθεια καὶ ἡ ἀγαθὴ θέλησις ἐξεφράζοντο διὰ διαλέκτου πάντῃ ἀκατάληπτου εἰς τὰ ὄρα τοῦ ἄγγλου, πᾶν ἄλλο ἠδύνατο νὰ ὑποθέσῃ ἢ ὅτι προσέβαλε τὸν εὐπατρίδην, ὃν εἶδεν αἶφνης στρέφοντα τὰ νῦτα ἐν μεγίστῃ στενοχωρίᾳ καὶ τρεπόμενον πρὸς τὸ ξενόδοχεῖον ἐν πάντῃ ἀλλοίᾳ φυσικῇ διαθέσει ἐκείνης, ἣν εἶχε πρὸ μικροῦ, ὅτε ἐξήρχετο εἰς περίπατον.

[Ἐπειτα συνέχισεν]

ΠΕΡΙ ΣΕΙΣΜΩΝ

Φαινόμενα καὶ αἰτία αὐτῶν
ὑπὸ Σ. ΜΗΛΙΑΡΑΚΗ.

Ὁ τελευταῖος σεισμός τῆς Χίου, ὁ συγκινήσας τοὺς πάντας ἕνεκα τῶν πολλῶν θυμάτων καὶ τῆς δεινῆς καὶ δυσυπολογίστου καταστροφῆς, θέλει περιγραφῆ βεβαίως, ὅταν περισυναχθῶσιν ἅπασαι αἱ περὶ αὐτοῦ παρατηρήσεις τῶν ἡμετέρων ἀπσταλιένων καὶ ἄλλων ἀλλοδαπῶν ἐπιστημόνων. Νῦν δὲ, ὅτε οἱ κλονισμοὶ τοῦ ἐδάφους ἐκόπασαν καὶ ὁ ἀπαίσιος ἤχος τῶν κρημνιζομένων οἰκιῶν καὶ τῶν οἰωγῶν τῶν καταθαπτομένων θυμάτων ἔπαυσεν, δὲν νομίζομεν ἄσκοπον νὰ διαλάβωμεν ὀλίγα τινὰ περὶ τοῦ μυστηριώδους καὶ μεγαλοπρεποῦς φαινομένου τῶν σεισμῶν ἐν γένει κατὰ δύο διαλέξεις, λαβούσας χώραν ἐν στενοῖς λογίων κύκλοις ἐν Βιέννῃ ὑπὸ τῶν γεωλόγων καὶ καθηγητῶν Ferdinand v. Hochstetter καὶ Suess. Οἱ ἀναγνώσται τῆς «Ἐστίας» θέλουσιν ἀναμνησθῆ καὶ ἐξηγήσει ἐκ τῆς διατριβῆς ταύτης πολλὰ φαινόμενα τοῦ ἐν Χίῳ σεισμοῦ, περιγραφέντα ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων, καὶ θέλουσιν ἐννοήσει τὰ πλεῖστα, ὅταν ἀποσταλῆ ἐκῆθεν λεπτομερῆς ἐπιστημονικὴ ἐκθεσις.

* * *
Ἡ ἡμετέρα γῆ, καίτοι ἀριθμοῦσα ὡς εὐράνιον σῶμα ἠλικίαν ἀναριθμητῶν δυσκατατομμυρίων ἐτῶν, εἶνε ὁμοῦς ἰσχυρῶς νέα ὅπως ἐκδηλοῖ εἰσέτι